

מסכת Baba Metzia

פרק ד

א. הַזָּהָב קוֹנֶה אֶת הַכְּסָף, וַהֲכָסָף אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת הַזָּהָב. הַנְּחִשָּׁת קוֹנֶה אֶת הַכְּסָף, וַהֲכָסָף אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת הַנְּחִשָּׁת. מִעוּdot הַרְעָות קוֹנֶה אֶת הַיְפָות, וַהֲיִפָּות אֵין קוֹנֶה אֶת הַרְעָות. אֲסִימָן קוֹנֶה אֶת הַמְּטֻבָּע, וַהֲמְטֻבָּע אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת אֲסִימָן. מַטְלָטְלִין קוֹנִים אֶת הַמְּטֻבָּע, וַהֲמְטֻבָּע אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת הַמְּטָלָטְלִין. זֶה הַכָּל, כֹּל הַמְּטָלָטְלִין קוֹנִין זֶה אֶת זֶה:

ב. כַּיְצֵד. מֵשֶׁה הַיְמָנוּ פְרוֹת וְלֹא נָתַן לוֹ מִעוּdot, אֵינוֹ יִכְלֶל לְחַזֵּר בּוֹ. נָתַן לוֹ מִעוּdot וְלֹא מֵשֶׁה הַיְמָנוּ פְרוֹת, יִכְלֶל לְחַזֵּר בּוֹ. אָבֶל אָמָרוּ, מִי שְׂפָרָע מְאַנְשֵׁי דָּוָר הַמִּבְּוָל וּמְדָוָר הַפְּלָגָה, הוּא עַתִּיד לְהַפְּרָע מִמֵּי שָׁאַנוּ עוֹמֵד בְּדָבוּרוֹ. רַבִּי שְׁמַעֲון אָמָר, כֹּל שְׁהַכְּסָף בְּיָדוֹ, יָדוֹ עַל הַעֲלִיּוֹת:

ג. הַאוֹנָאָה, אַרְבָּעָה כְּסָף מַעֲשָׂרִים וַאֲרָבָּעָה כְּסָף לְסֶלֶע, שְׁתָוֹת לְמַקָּח. עַד מַתִּי מִתְּרַכֵּר לְהַחְזֵיר. עַד כִּי שִׁירָאָה לְתַגֵּר אוֹ לְקַרְזּוֹבּוֹ.

הורה רבי טרפון בלווד, האונאה שמנת כסף לסלע, שלישי לפקח,
ושמהו תגורי לווד. אמר להם, כל היום מפרק להפזיר. אמרו לו, ינitch
לנו רבי טרפון במקומנו, וחוירו לדברי חכמים:

ד. אחד הילוקם ואחד המוכר, יש לנו אונאה. כשם שאונאה
להדיות, כה אונאה לתג'er. רבי יהודה אומר, אין אונאה לתג'er. מי
שהטיל עליו, ידו על העליונה, רצה, אומר פנו לי מעותי, או לנו לי
מה שאונייתני:

ה. כמה תהא הפלע חסירה ולא יהיה בה אונאה. רבי מאיר אומר,
ארבעה אסרים, אסור לדינר. רבי יהודה אומר, ארבעה פנקיונות,
פנקיון לדינר. רבי שמעון אומר, שמנה פנקיונות, שני פנקיונות
לдинר:

ו. עד מתי מפרק להפזיר, בכרכים, עד כדי שיראה לשלחני,
ובכפרים, עד ערבי شبחות. אם היה מביך, אפלו לאחר שניים
עשרה חמש מקבלה הייפה, ואין לו עליון אלא תרעמת. ונונגה
למעשר שני ואינו חושש, שאינו אלא נפש רעה:

ז. האונאה ארבעה כסף, והטענה שפי כסף, וההוראה שוה
פרוטה. חמיש פרוטות הן. ההוראה שוה פרוטה, והאשה מתקצת
בשוה פרוטה, והנהנה בשוה פרוטה מן ההקדש מעל, ומהמזא שוה

פִּרְוֹטָה חַבֵּב לְהַכְּרִיז, וְהִגּוֹזֶל אֶת חֲבָרוֹ שְׂוִה פִּרְוֹטָה וְנִשְׁבַּע לֹ, יְזִיכְּבּוּ אֶתְרִיו אֶפְלוּ לְמִדי:

ח. חַמְשָׁה חַמְשִׁין הֵן. הָאָכֵל תְּרוּמָה, וַתְּרוּמָת מְעֵשֶׂר, וַתְּרוּמָת מְעֵשֶׂר שֶׁל דָמָאי, וַחֲלָה, וַבְּכּוּרִים מְוִסִּיף חַמְשָׁה. וַהֲפֹדָה גַּטְעָ רַבָּעִי וַמְעֵשֶׂר שְׁנִי שֶׁל, מְוִסִּיף חַמְשָׁה. הַפֹּדָה אֶת הַקָּדוֹשׁ, מְוִסִּיף חַמְשָׁה. הַגְּנָגָה בְּשָׂוִה פִּרְוֹטָה מִן הַקָּדוֹשׁ, מְוִסִּיף חַמְשָׁה. וְהִגּוֹזֶל אֶת חֲבָרוֹ שְׂוִה פִּרְוֹטָה וְנִשְׁבַּע לֹ, מְוִסִּיף חַמְשָׁה:

ט. אַלּו דָבָרים שָׁאַיּוּ לָהֶם אָוֹנָה. הַעֲבָדִים, וַהֲשִׁיטּוֹת, וַהֲקָרְקָעוֹת, וַהַקָּדוֹשּׁוֹת. אִין לְהֹן לֹא תְּשִׁלּוּמִי כְּפֶל וְלֹא תְּשִׁלּוּמִי אַרְכָּעָה וְחַמְשָׁה, שׁוֹמֵר חָנָם אִינוּ נִשְׁבַּע, וַנוֹשָׂא שְׁכָר אִינוּ מִשְׁלִים. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָוֹמֵר, קָדְשִׁים שַׁהְוָא חַבֵּב בָּאֶתְרִיוּתָנוּ, יִשְׁלַח לְהֹן אָוֹנָה, וְשָׁאַיּוּ חַבֵּב בָּאֶתְרִיוּתָנוּ, אִין לְהֹן אָוֹנָה. רַבִּי יְהוֹדָה אָוֹמֵר, אָף הַמּוֹכֵר סִפְרַת תּוֹרָה, בְּהַמָּה וּמִרְגָּלִית, אִין לָהֶם אָוֹנָה. אָמְרוּ לוּ, לֹא אָמְרוּ אֶלָּא אֶת אַלּוּ:

י. כִּיּוּם שָׁאָוֹנָה בְּמִקְחָה וּמִמְּכָר, כֵּה אָוֹנָה בְּדָבָרים. לֹא יָאַמֵּר לוּ בְּכֶפֶה חַפֵּץ זֶה, וְהָוָא אִינוּ רׁוֹצָה לְקַח. אִם הָיָה בַּעַל תְּשׁוּבָה, לֹא יָאַמֵּר לוּ זָכֵר מְעֵשֶׂר מְרָאשׁוֹנִים. אִם הוּא בָּנוּ גִּרִּים, לֹא יָאַמֵּר לוּ זָכֵר מְעֵשָׂה אָבוֹתָיהֶם, שֶׁגָּאָמֵר (שְׁמוֹת כב) וְגַר לֹא תֹּנֶה וְלֹא תַּלְחַצֵּנוּ:

יא. אין מערבין פרות בפרות, אפלו חדשים בחדשים, ואין צריך
לומר חדשים בישנים. באמת, בין התירו לערב קשיה ברה, מפני
שהיא משכיביה. אין מערבין שMRI ייו בין, אבל נתנו לו את
شمוריו. מי שנתקערב מים בינו, לא ימקרנו בחנות אלא אם כו
הוזיעו, ולא לתגר אף על פי שהוזיעו, שאיןו אלא לרמות בו.
מקום שנתקנו להטיל מים בינו, טילו:

יב. הפטיג נוטל מחייב גננות וננתן לתוך מגירה אחת. מחייב
גנות, וננתן לתוך פטם אחד. ובכלל שלא יהא מתקון לערב. רב
יהודה אומר, לא יחלק החנני קליות ואגוין לתינוקות, מפני
שהוא מרגילן לבא עצמו. וחכמים מתיירין. ולא יפחית את השער.
וחכמים אומרים, זכור לטוב. לא יבר את האריסין, דברי אבא
שאול. וחכמים מתיירין. ומודים שלא יבר מעל פי מגורה, שאיןו
אלא כಗיגב את העין. אין מפרקסין לא את האדם ולא את הבהמה
ולא את הכלים: